

Xerrada amb...

Frederic Roda, director de teatre

“L’actor només té la seva vida per mostrar el que val”

Míriam Viaplana

Frederic Roda, ha viscut des de sempre en torn els teatres i els escenaris. Va començar estudiant interpretació a l'Institut del Teatre i col·laborant com actor amb diverses companyies, fins que s'adona que li agradava més dirigir que ser dirigit. El concepte unitari i global que una obra té pel Frederic és l'imperatiu que el portà a fer-se director. Ell és el responsable de les nou mostres de tallers de teatre que es venen realitzant als instituts de la comarca des de fa sis anys. I ell és també, entre altres coses, el responsable de la posta en escena de "Viure a Malibú", comèdia teatral urbana que "Línia Dèbil" representarà el dissabte vinent a Granollers.

“Viure a Malibú” és una obra d’Ignacio del Morral que va obtenir el premi de teatre del Cabildo Insular de Gran Canaria. Amb aquest motiu es va sol·licitar a Frederic Roda per que dirigís la representació. Parlen’s d’aquesta obra.

—Jo no coneixia l'autor, però José Luis Alonso de Santos, autor de "Bajarse al moro" i membre del jurat, em va dir que me la llegís amb bons ulls i així ho vaig fer. Aleshores vaig fer una tria d'autors, que va ser molt curiós perquè se'n van presentar molts. Però ho vam solucionar fent a més uns tallers de teatre. Amb els tres actors triats vam estar treballant durant tres mesos i la vàrem presentar. A l'estrena va venir l'autor i vaig veure que havia estat un èxit. L'estructura, el diàleg i la trama funcionava molt bé i per això vaig pensar que aquesta obra podia funcionar ambientada en un altre lloc. Aleshores se'm va acudir traduir-la i traspasar-la a Catalunya. Josep M. Carandell se la va llegir, li va agradar i va fer ell la traducció. Aleshores a l'obra hi ha tres registres lingüístics que corresponen als estractes socials als quals pertanyen els personatges.

—D'on surt "*Línia Dèbil*"??

—Són tres actors que havien estat alumnes meus de l'Institut del Teatre de Terrassa. Quan ells van acabar venien quedar que si algun dia havia la possibilitat de fer alguna cosa conjuntament, ho fariem. Aleshores els vaig exposar la idea de representar "Viure a Malibú" i els va semblar bé. Vem assajar per primera vegada a Canaries i vem fer la preestrena a l'Institut del Teatre de Terrassa, amb un gran èxit. Després d'això ja ens vem instal·lar al Teatre del Sol a Sabadell, on vem fer un més de representacions.

Frederic Roda ha fet una mica de tot dins aquest món tan ampli de l'espectacle. Fins i tot havia cantat. Va estar en diferents companyies de teatre, sota la direcció de Josep Montanyès, Josep Anton Codina... Però quan va començar a dirigir fou a la Universitat, amb un grup de teatre creat per ell mateix.

—Per què vas decidir ser director?

—Va arribar un punt que m'interessava muntar les obres que a mi m'agradaven i triar jo els actors amb els que volia treballar. Com actor em

trobava més supeditat. A més, m'interessava tenir una visió més de conjunt del fet teatral. Sospo que també m'ha influït la meua procedència familiar. Tant el meu pare com la meua mare havien fet molt teatre i jo des de sempre havia viscut en aquest ambient d'assajos.

—Frederic Roda va col·laborar en els principis del Centre de Teatre de Granollers, tot compaginant la seva vinculació com a professor de l'Institut del Teatre amb la direcció de representacions teatrals. Podríem dir que ha estat un gran activista de grups de teatre i d'animació. Un dels grups, que actualment dirigeix és la Companyia "La Farinera" que precisament en aquests dies estan dirigint les representacions de la novena mostra de tallers de teatre i que enguany aplega tretze instituts de la comarca.

—Actualment quins projectes tens entre mans? —Estic preparant un espectacle amb el Pepe Rubianes, que el dirigeixo jo i que probablement s'estreni a finals del més de maig a Cardedeu. Amb el Pepe Rubianes hi ha una vinculació que vé de la Universitat. El vaig enredar jo a que fes teatre.

—Quines qualitats creus que ha de tenir una persona per dedicar-se al teatre?

—En primer lloc ser un bon observador, ha de saber llegir i memoritzar per després tornar-ho a expulsar. En definitiva ha de ser un bon comunicador.

Pel Frederic el teatre ara és bàsicament diversió, encara que en el temps de la dictadura l'havia utilitzat com eina de combat... potser també es divertia, fent els seus intringulis per burlar la censura.

1999 1553 33

En la su, han empezado a llegar, desde de varias y lugares, que es de que de los días más grandes como a ellos, a han llegado 2 millones de personas de villeros, como el primer a José Pinheiro. Cuatro Casas, la más cara de los predios "al Oeste del Río Pece"

— Escapó, 66 días la vida a
agua?

— Un ll duríssim, fins que ens fan despertar a les 10, només hi ha 3 èpats diaris i a sobre només diumenge hi ha cançons.

— Què feu durant el dia?

— Mira, durant els primers

dins a mi en feren apar a comprar el pa i els croissants a Ca l'Estim. Vols pagar a la nova xica amb els diners del GALP? Començat per a la NOVA VIDA a les 10:00h. I a vegs aconseguir que els portem el pastisser el Sr. Per cert, quan ens vam al sopar que m'ha tocat les espatlles... Per als les 11 el volem fer una mica de footing, ens posem cabses al gimnàs i el fa bon temps fem un capbussó a la piscina de fora. I elinó a la de dins. Els molt bonics ens volen fer agafar gana per dinar.

— I el menjar què tal?

— Depèn de si agafes el menú o la carta, però no hi ha

gaire varietat, són una mica més: ve a ser una mica com el Can Carrau. També hi ha detalls rústics de cara al turisme: per exemple sempre hi ha rancos preparats per al speleò: algun noctílic o algun molt subtil.

— I després de menjar he sentit que piqueu pedra, no?

— Bé, això forma part de la llegenda, no cal exagerar però sí és clar que és la part més dura del dia: després de fer la mitgdiada els molt banderons ens fan tor al llit i a sobre ens fan mirar els "Neighbours".

— Abò és terrible, però també devau tenir estones llures, no? — Doncs no gaires no, no

el penale. Només als veterans els deixen sortir a fer alguns feines per recollir costos per la penja, sempre que debin una propina a la gent de la casa. Després al vespre, quan s'acaben les pol·louses i les partides de domino, fem una rotllana al voltant del foc i ens expliquen mentres la guitarra com viu la gent lliure.

— Els diumenges deu haver missa, no?

— No me'n parles tu! Tothom amb la ressaca del "Saturday Night Fever" i ens fan aguantar aquell pal. Naturalment els diesabtes a la nit és el moment menys dur de la setmana, ja

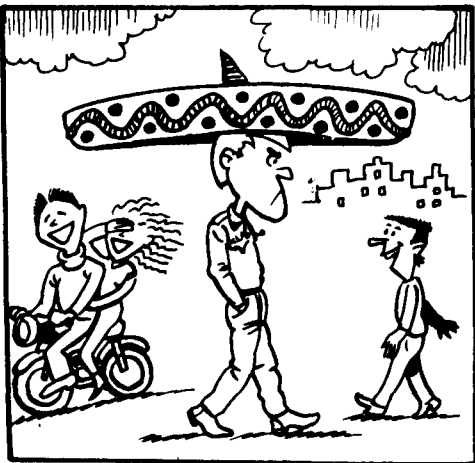
que per només 5.000 pts ens
deben sortir de festa.

— Tens alguna última cosa per dir?

— Si, dos punts de la nostra darrera plataforma reivindicativa encara no s'han complert i això no es fa passarem un informe a Amnistia Internacional. Els dos punts són: que les dones que ens porten del cervell d'allibament sexual no tinguin la SIDA, i segon punt, que ens canviïn l'antena de TV, que encara no veiem les privades.

L'Escurçó Negre

EN PAU

J. TUSELL